

Ihmeipäivät

Magneettiset varpaat

Nelliä harmitti. Hänellä ei ollut supervoimaa niinkuin muilla kavereilla. Tai oli varmaan - mutta Nelli ei tiennyt, mikä se oli.

Tänään oli koko päivä kulunut puistossa pihan lasten kanssa. Päivän aikana Leevi oli käyttänyt voimaansa kiipeämällä frisbeen varaston katolta ja Viivi oli hauskuuttanut porukkaa röyhtäisemällä hiekkakakkuja maan tasalle sitä mukaa kun muut pystyttivät niitä. Pari päivää sitten Saara oli antanut hänelle keinussa vauhtia räpyttämillään tuulenpuuskillla ja Jonne oli nostanut hänen nukkensa syvästä ojasta superpitkillä käsillään.

Nellikin halusi voiman, jolla voisi auttaa ja naurattaa muita. Jonkun hienon, jota kaikki muut lapset ihailisivat.

Mutta Nelli ei osannut mitään. Entä, jos kaikista maailman lapsista juuri hänellä ei ollutkaan supervoimaa? Ollenkaan?

Kaverit yrittivät lohduttaa Nelliä.

”Etsitään yhdessä se sun voima. Kyllä me keksitään, mikä se on”, Saara ehdotti.

”Onks jotain, mistä sua aina kehutaan? Tai jotain, mikä on saanut sun vanhemmat ihmettelemään?”, Viivi kyseli.

Nelli otti kunnon miettimis-asennon. Hän istui hiekkalaatikon reunalle, nojasi posket käsiinsä ja kyynerpäät polviinsa - ja mietti.

”No mummi sanoo, että mä osaan olla tosi kiltti”, Nelli sanoi. ”Ja äitikin joskus”.

”No joo - mummit nyt sanoo aina just kaikkea tollasta”, Jonne tuhahti. ”Se ei tarkoita vielä mitään”. ”Mitä muuta?”

”Hmm.. Viime viikolla kun oltiin ravintolassa, multa putosi haarukka ainakin kolme kertaa maahan. Se kyllä ihmetytti äitiä ja isää”, Nelli muisteli.

”No oisko tossa jotain...”, Saara mietti.

”Hei! Jos sulla on magneettiset varpaat!”, Jonne huudahti. ”Ne vetäis puoleensa kaikkea metallista!”

”Se ois NIIN kireetä! Mieti!!”, Leevi voihki.

”Tätä täytyy testata heti!”, lapset innostuivat.

Lapset jättivät Nellin hiekkalaatikon reunalle ja juoksivat salamana koteihinsa etsimään kaikkea metallista, joka Nellin magneettisiin varpasiin voisi tarttua. Hetken kuluttua lapset palasivat, jotain mukanaan.

Ensin koitettiin Leevin pikkuautoja. Leevi asetti viisi erikokoista pikkuautoa riviin, noin metrin päähän Nellin varpaista.

”No niin Nelli”, Leevi sanoi. ”Laita silmät kiinni ja mielikuvittele.”

Nelli puristi silmät kiinni ja mietti varpaitaan. Mitään ei tapahtunut.

”Sun täytyy keskittyä!”, muistutti Viivi.

Nelli yritti kovasti, mutta autot eivät liikahtaneetkaan.

”Ehkä se ei toimi pikkuautoihin”, Leevi kohautti olkiaan pettyneenä.

”Mä toin äidin kattilan”, Viivi näytti, ja asetti sen Nellin jalkopäähän.

Nelli koitti taas kovasti keskittyä varpasiinsa, mutta jälleen turhaan.

”Toi on liian painava”, Jonne sanoi ja työnsi kattilan syrjään. ”Mä toin isän puhelimen”

”No miten kännykkä tarttuis magneettisiin varpasiin?”, Viivi ärähti takaisin. ”Eihän siinä ole edes metallia!”

”Ehkä voima tehoaa vain syömisvälineisiin”, Saara mietti. ”Mä toin haarukan”.

Mutta vaikka haarukka vietiin kuinka lähelle Nellin varpaita, se ei tarttunut niihin kiinni. Ei, vaikka Nelli pinnisteli silmät rutussa ja pää punaisena keskittyäkseen mielikuvitteluun.

”Ei ne taida olla magneettiset”, Jonne huokaisi pettyneenä. ”Ihan tavalliset varpaat”.

Ensin Nelliä harmitti. Mutta sitten häntä alkoi naurattaa.

”Magneettiset varpaat!”

”Ei se mitään, hei”, hän lohdutti pettyneen näköisiä kavereitaan. ”On mulla pari muutakin juttua. Testataan seuraavaksi niitä!”

